

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับความเจริญของประเทศชาติ ในขณะ
 ที่สังคมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ จึงจำเป็นจะต้องมีการปรับปรุงระบบการศึกษาให้
 พัฒนาสอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของสังคม โดยเฉพาะหลักสูตรซึ่งเป็นแกนสำคัญ
 ของระบบการศึกษา เพื่อให้สามารถสร้างคนที่มีคุณภาพสนองความต้องการของสังคม
 ดังนั้นการจัดการศึกษาของไทย จึงมีจุดหมายที่จะส่งเสริมพลเมืองในด้าน พหุศึกษา
 หัตถศึกษา จริยศึกษา และพลศึกษา เพื่อที่จะปลูกฝังให้ประชาชนมีความรู้ในการประ-
 กอบอาชีพ และมีพละอนามัยอันสมบูรณ์ สามารถที่จะดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความสุขในชีวิต
 ประจำวัน ดังเช่นในการกำหนดวัตถุประสงค์ขั้นพื้นฐานของแผนพัฒนาการศึกษาระยะ
 ที่สาม (2515-2519) ได้กำหนดไว้ตอนหนึ่งว่า "ส่งเสริมการศึกษาค่านพละอนามัย
 ส่วนบุคคลและส่วนรวมเพื่อให้ประชาชนมีร่างกายแข็งแรง มีสุขภาพจิตดี มีน้ำใจเป็น
 นักกีฬา มีความอดทน มีความรักหมั่นคณะและประเทศชาติ"¹ ดังนั้นสถาบันการศึกษา
 จึงควรให้ความสำคัญของวิชาพละอนามัยให้มากยิ่งขึ้น เพราะการที่บุคคลใดมีสุขภาพ
 พละอนามัยอันสมบูรณ์ ย่อมได้เปรียบกว่าบุคคลอื่น ดังนั้นนโยบายของกรมพลศึกษาเมื่อปี
 พุทธศักราช 2477 ไคระบุไว้ว่า "บุคคลที่จะเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาตินั้น ถึงแม้
 จะได้รับจริยศึกษา พหุศึกษา เป็นอย่างใดแล้วก็ตาม แถถาร่างกายไม่แข็งแรง ใจคอ
 ไม่นักแน่น ซากพละอนามัยอันสมบูรณ์แล้ว ก็ไม่สามารถทำหน้าที่การงานของตนให้ได้"

¹ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ, แผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สาม พ.ศ. 2515-2519 (พระนคร, โรงพิมพ์คุรุสภา, 2515),
 หน้า 446.

ผลเต็มที่ พลศึกษาจึง เป็นหลักสำคัญของการศึกษาอย่างหนึ่ง" ²

วิชาพลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่ง ที่สามารถสนองวัตถุประสงค์ของความมุ่งหมายของการศึกษา เพราะวิชาพลศึกษาเป็นวิชาการศึกษาที่ใช้กิจกรรมการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา เป็นสื่อของการเรียน ผลจากการเข้าร่วมกิจกรรมจะทำให้ผู้เข้าร่วมนั้นมีความเจริญและพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ซึ่งจะบรรลตามความมุ่งหมายของการศึกษาที่ตั้งไว้ ดังเช่น แนช ³ (Nash) นักพลศึกษาคนหนึ่งได้ให้คำนิยามคำว่าพลศึกษาไว้ว่า "พลศึกษาเป็นการศึกษาส่วนหนึ่งในกระบวนการศึกษาทั้งหมด และเป็นการศึกษาที่ใช้กิจกรรมพลศึกษาเป็นสื่อ เพื่อให้เกิดพัฒนาการทางกาย ทางประสาท ทางสติปัญญา และทางอารมณ์ ผลเหล่านี้จะประจักษ์ต่อเมื่อได้มีการจัดกิจกรรมพลศึกษาขึ้นตามสถานที่ต่าง ๆ ต่อไปนี้ สนามกีฬา โรงฝึกพลศึกษา และสระว่ายน้ำ"

วรัศกดิ์ เพียรชอบ ⁴ ได้กล่าวสรุปไว้ว่า "วิชาพลศึกษาถือการศึกษาแขนงหนึ่ง ซึ่งมีวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายเช่นเดียวกับการศึกษาอย่างอื่น ๆ ก็เป็นวิชาที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้มีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม จะแตกต่างจากวิชาอื่นบ้างก็ตรงที่วิธีการและสิ่งที่น่าสนใจ คือ พลศึกษาใช้กิจกรรมการออกกำลังกาย หรือการเล่นกีฬาเป็นสื่อกลางของการเรียน โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ "

² กระทรวงศึกษาธิการ, ประวัติกระทรวงศึกษาธิการ 2435 - 2507 (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2507), หน้า 378.

³ Jay B. Nash, Physical Education : Interpretation and Objective. (New York : A.S. Barnes and Company), p.52.

⁴ วรัศกดิ์ เพียรชอบ, "ความหมายและวัตถุประสงค์ของวิชาพลศึกษา" วารสารพลศึกษาสาร, ปีที่ 1 ฉบับที่ 11, (11 มิถุนายน 2512), หน้า 10.

วิชาสุขศึกษา เป็นการศึกษาแขนงหนึ่งซึ่งช่วยให้บุคคลมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพได้อย่างถูกต้อง เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักคิด และเชื่ออย่างมีเหตุผล มีประสบการณ์จากการนำความรู้ไปปฏิบัติจริง ๆ ดังเช่น ซี วี กูด⁵ (C.V. Good) ได้ให้ความหมายของสุขศึกษาไว้ว่า "สุขศึกษา เป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่จะช่วยให้บุคคลมีความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริง ตลอดจนการมีสุขปฏิบัติและการมีทัศนคติที่ดี"

วิชาพลศึกษาและสุขศึกษา มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของทุกเพศทุกวัยในยุคปัจจุบัน ทั้งนี้เพราะว่าธรรมชาติของร่างกายต้องการความเคลื่อนไหว เพื่อช่วยในการเจริญเติบโตและรักษาไว้ซึ่งสุขภาพ วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มีบทบาทสำคัญยิ่งที่จะสนองความต้องการของร่างกายในค่านี ในสมัยดึกดำบรรพ์มนุษย์ต้องดิ้นรนเพื่อการมีชีวิตรอด เช่น การหาอาหาร การต่อสู้กับสัตว์ร้าย ชาติศัตรู คินฟ้าอากาศและสิ่งแวดลอมอื่น ๆ ภัยเหล่านี้จึงทำให้คนในสมัยนั้นได้มีการพลศึกษาหรือการออกกำลังกายเพื่อสนองความต้องการของร่างกายโดยไม่รู้สึกรู้สึ แต่ในสมัยปัจจุบันความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่าง ๆ ได้เจริญไปอย่างรวดเร็วจึงทำให้คนส่วนมากไม่มีโอกาสได้ออกกำลังกายเพื่อสนองความต้องการของร่างกายเท่าที่ควร จึงควรได้จัดให้มีการสอนวิชาพลศึกษานานับในทุกระดับสถานบันการศึกษา

วิชาพลศึกษาและสุขศึกษา มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศในกานต่าง ๆ หลายประการ กล่าวคือ

ทางด้านเศรษฐกิจ เศรษฐกิจมีบทบาทสำคัญยิ่งในการดำรงชีวิตและความเจริญก้าวหน้าของชาติ ประเทศใดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี ประชากรมีการกินคือยดี การทหารก็ดีขึ้นไปด้วย ประเทศชาติก็จะมีความมั่นคงและเจริญพัฒนาดีขึ้นเรื่อย ๆ เศรษฐกิจของชาติ

จะดีเพียงไรอยู่ที่ทรัพยากรธรรมชาติของประเทศ และกำลังคนของ ประเทศร่วมกัน ถ้ามีทรัพยากรอุดมสมบูรณ์ประชากรก็มีความมั่งคั่ง ร่ำรวย มีสุขภาพอนามัยดี มีคุณธรรมประจำใจสูง การเศรษฐกิจ ของชาติอาจจะรุดหน้าไปตามนโยบายของรัฐใด ประเทศก็เจริญ

ถึงแม้ว่าโลกปัจจุบันเป็นโลกวิทยาศาสตร์ มีเทคโนโลยีสูงสัก- เพียงไรก็ตาม แต่ก็ยังมีความจำเป็นของอาศัยกำลังคน เพราะคน เป็นกำลังที่ทำให้เครื่องจักร เคลื่อนไหว ความเจริญก้าวหน้าทาง เศรษฐกิจของอาศัยกำลังคนที่มีสุขภาพสมบูรณ์ มีกำลังวังชาดี และ สามารถปฏิบัติหน้าที่ใดเต็มความสามารถ เมื่อผลผลิตรายบุคคลมี มากผลผลิตของส่วนรวมในระดับประเทศก็สูง เศรษฐกิจของประเทศ ซาก็ดีก็และมั่นคง ในทางตรงข้ามถ้าบุคคลมีสุขภาพอนามัยไม่ดีมีการ เจ็บป่วยบ่อย ๆ กำลังผลิตของบุคคลก็ลดน้อยลง ทำให้กระทบกระ- เทือนเศรษฐกิจของชาติ ในประเทศเสรีนั้น เอกชนยอมชวนชวน ปรึกษาหารือกันทุกอย่าง เพื่อให้เศรษฐกิจของแต่ละครอบครัวดีขึ้น ทั้งนี้ จะส่งผลดีให้กับ เศรษฐกิจของชาติด้วย ⁶

ทางด้านการเมือง ประเทศใดที่มีประชากรที่มีความสามารถในสาขาอาชีพต่าง ๆ พลเมืองทั่วไปมีสุขภาพอนามัยดี ประเทศนั้นก็กำลังทหาร เข้มแข็ง และมีประสิทธิภาพสูง การกำหนด นโยบายการเมืองระหว่างประเทศ ยอมกระทำใดโดยไม่เสียผลประโยชน์ของประเทศ เพราะมีกำลังคน กำลังทหาร และกำลัง เศรษฐกิจพร้อมที่จะสนับสนุนนโยบายนั้น ส่วนทางกานนโยบายการ เมืองภายในประเทศ รัฐบาลยอมใดกำหนดเกี่ยวกับการรักษา และ ชำรงไว้ซึ่ง เอกราชและประโยชน์ของประเทศชาติ ตลอดจนการ รักษาความสงบภายในประเทศ เพื่อให้ราษฎรได้ประสบสันติสุข สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยมีอภิไศร เบียดเบียนข่มเหง การเพิ่ม ความผาสุกของประเทศชาติซึ่งมวลยอมจะลุล่วงไปก็ด้วยดี เมื่อรัฐมี ประชากรที่มีคุณภาพคั่งกล่าวข้างตน ⁷

⁶ กอง วิสุทธารมณ, เอกสารคำบรรยาย การพลศึกษากับการพัฒนาประเทศ ณ หอประชุมกรมการศาสนา, 28 มกราคม 2513, หน้า 8.

⁷ เอกสารฉบับเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

ทางการทหาร งานทหาร เป็นภาระกิจที่ต้องใช้กำลัง ประชากรที่มีพลานามัยสมบูรณ์เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการทหาร แผนการยุทธศาสตร์แผนใหม่จะมีอาวุธนิวเคลียร์ใช้หลายชาติศึก ให้พินาศอยยับโดยใช้กำลังคนน้อย แขนงขั้นนะชั้นสหาย กองโซทหารอีกจำนวนมากในการเขายึดครองประเทศชาติ เพื่อมั่งคั่งให้ประเทศนั้นยอมจำนนโดยปราศจากเงื่อนโซ หน่วยทหารที่ปฏิบัติการกิจดังกล่าวโคคือต้องเป็นเผ่าที่มีสภาพอนามัยดี มีความรู้ ความสามารถ มีความพยายามในกรณีประเทศลัทธิโจมตีหรือบกรุกโดยกระชั้นหัน มีโอกาสจะร่นเนอร์คว ฝ่ายทหารจำเป็นต้องเรียนรู้กรรมผลเพื่อเข้าช่วยเหลือป้องกันประเทศชาติทันที ฉาประชากรมีแคณอณแอ ก็ยอมไม่สามารถที่จะรักษาเอกราชอธิปไตยของชาติไว้ได้ 8

ในปัจจุบันนี้เป็นระยะของการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตร ทางการศึกษา ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลง และความจำเป็นของสังคม ความมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาในระบอบประชาธิปไตยเพื่อพัฒนาบุคคลในฐานะเป็นพลเมืองของประเทศชาติใหม่มีความรู้และความสมบูรณ์ของร่างกายในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมด้วยดี วิชาพลานามัยมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้บรรลุผลได้ และการที่วิชาพลานามัยจะมีโอกาสในการส่งเสริมใคมากน้อยเพียงไร ย่อมขึ้นอยู่กับสิ่งสำคัญอันเป็นพื้นฐาน นั่นคือตัวหลักสูตร ซึ่งได้กำหนดเนื้อหาไว้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับหลักการและปรัชญาทุก ๆ ด้าน 9

สำหรับการพลศึกษาในประเทศไทย ได้ดำเนินการ เรื่องหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนหมวดวิชาพลานามัยมานานแล้ว จากหลักฐานที่แน่นอนเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาก็คือ เมื่อปี พ.ศ. 2452 กระทรวงธรรมการได้เริ่มจัด

8 เอกสารฉบับเดียวกัน, หน้า 9.

9 ฟอง เกิดแก้ว, "หลักสูตรพลศึกษา" รายงานนิสิตมหาวิทยาลัย แผนกพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, หน้า 1.

สถาบันศึกษาวิชาพลศึกษาสำหรับครูขึ้นเป็นครั้งแรก ณ สามัญศึกษามหาวิทยาลัยในบริเวณ
โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เรียกว่า สโมสรกายบริหาร นับว่าอยู่ในโรงเรียน
วิสามันตย์เทียบชั้นประถมในสมัยนั้น ต่อมาปี 2456 ได้ปรับปรุงเป็นโรงเรียนเอกเทศ
เรียกว่า หอพลศึกษากลาง ดังนั้นจึงพอจะยืนยันได้ว่าหลักสูตรและการเรียนการสอน
กิจกรรมพลศึกษา ได้มีขึ้นมาตั้งแต่ระยะนั้นเป็นต้นมา เนื้อหาวิชาที่หลักสูตรของหอ
พลศึกษากลางกำหนดให้เรียนก็คือ กายบริหาร มวย ยูโด ฟุตบอล กระบี่กระบอง
ยิมนาสติก ลูกเสือ และมีกีฬาประเภทซุก ประเภทเดี่ยวบางอย่างเช่นฟุตบอล ตะกร้อ
เป็นต้น ¹⁰

ในปี พ.ศ.2471 มีหลักสูตรวิชาพลศึกษาสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอน –
ปลาย คือกำหนดให้เรียนกิจกรรมพลศึกษาครั้งนี้ การสอนวิชาลูกเสือโท กายบริหาร
สอนให้เล่นเกมต่าง ๆ ¹¹

ในปี พ.ศ.2477 มีหลักสูตรวิชาพลศึกษาสำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายการ
ช่าง กำหนดให้เรียนวิชาพลศึกษาทุกชั้น เรียนสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง มีกิจกรรมดังนี้
กายบริหาร กรีฑา การเล่นประเภทต่อสู้ การกักคนไข้เครื่องมือประกอบ ¹²

ในปี พ.ศ.2493 มีหลักสูตรวิชาพลศึกษาสำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
กำหนดให้เรียนกิจกรรมทางพลศึกษาครั้งนี้ ฝึกซ้อมกำลังกายให้สมบูรณ์แข็งแรงตาม
ความเจริญแห่งวัย โดยการเล่นกีฬาต่าง ๆ โดยเฉพาะที่เล่นเป็นซุก กายบริหารและ

¹⁰ ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ 2435-2507 พ.ศ.2507. โรงพิมพ์คุรุสภา :
พระนคร, หน้า 606.

¹¹ กระทรวงธรรมการ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ.2472 โรงพิมพ์
กรมตำรวจ, หน้า 23.

¹² กระทรวงศึกษาธิการ, ระเบียบการโรงเรียนเพาะช่างและหลักสูตรมัธยม
วิสามันตย์ตอนปลายการช่าง พ.ศ.2477 โรงเรียนวัดสังเวช, หน้า 30.

การเล่นที่ออกกำลังกายอื่น ๆ ว่ายน้ำ ขี่ม้า ขี่จักรยาน กำหนดให้เรียนครั้งละ 1 ชั่วโมงใน 1 สัปดาห์¹³

ในปี พ.ศ. 2503 มีหลักสูตรวิชาพลศึกษาและสุขศึกษารวมกันเป็นหมวดหนึ่ง เรียกว่า "พลานามัย" เป็นหลักสูตรทั้งระดับประถมและมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไม่มีการเรียนวิชาพลานามัย สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กำหนดให้เรียนพลศึกษาและสุขศึกษา ดังนี้

วิชาพลศึกษา กำหนดให้เรียนกิจกรรมดังต่อไปนี้

1. การเล่นที่ใช้อวัยวะ หรือการใช้อุปกรณ์ประกอบ กายบริหาร การพ่อน้ำ การร่าวง การร่าพื้นเมือง ฯลฯ

2. การทรงตัว การเดิน วิ่ง การตอตัว ฯลฯ

3. การเล่นฝึกความคล่องแคล่ว ว่องไว ยึดหยุ่น หนีกระโดด รวากู การเล่นโต้ตะ ขว้างกบหลบแกว วิ่งแข่ง กระโดดเชือก ฯลฯ

4. กีฬา

ก. การเล่นที่ฝึกให้เกิดทักษะได้แก่การฝึกส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเพื่อนำไปสู่กีฬาใหญ่

ข. การเล่นกีฬาใหญ่ ฝึกให้เล่นแบคมินตัน ปิงปอง วอลเลย์บอล บาสเกตบอล ฟุตบอล รักบี้ ว่ายน้ำ ฟันดาบ ฯลฯ ตามความเหมาะสม

5. กรีฑา ฝึกเกี่ยวกับการวิ่ง การกระโดด การพุ่ง การทุ่ม การขว้าง

เวลาเรียน สายสามัญสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง

สายอาชีพสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง

¹³ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2493
(พระนคร : โรงพิมพ์ครูสภา), หน้า 35-36.

วิชาสุขศึกษา กำหนดให้เรียนกิจกรรมต่อไปนี้

1. อนามัยส่วนบุคคล
2. การออกกำลังกายและการพักผ่อน
3. อนามัยของครอบครัว
4. อนามัยของสวนสาธารณะ
5. สวัสดิศึกษา
6. อนามัยทางจิต ¹⁴

ในปัจจุบันนี้สังคมมีการเปลี่ยนแปลงเสมอ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดให้มีการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อให้สามารถสร้างคนที่มีคุณภาพสนองความต้องการของสังคม คือการฝึกอบรมเยาวชนไทย ให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และวัฒนธรรม อันจำเป็นต่อการประกอบอาชีพ การศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม และการดำรงชีวิตในสังคมประชาธิปไตยได้ ทั้งนี้ นอกจากนี้นักเรียนในวัยนี้ยังมีความต้องการกิจกรรมพลศึกษาเพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย และพัฒนาทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และจิตใจ ใต้อาณัติของระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ดังเช่น วิลกูส ¹⁵ (Willgoose) ได้กล่าวถึงสถานะและแนวโน้มของพลศึกษาในสหรัฐอเมริกา การสอนกิจกรรมพลศึกษาจะกระทำต่อเนื่องกันตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับมหาวิทยาลัย โดยชี้ให้เห็นว่าวิชาพลศึกษาได้รับการยอมรับว่าเป็นวิชาที่มีความสำคัญในหลักสูตร

¹⁴ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ.2503 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ลาดพร้าว, 2517), หน้า 28-31.

¹⁵ Carl E. Willgoose, The curriculum in Physical Education (New Jersey : Prentice, Inc., 1969), p.63.

ในคราวประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2517 คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบตามที่กระทรวงศึกษาธิการ เสนอแต่งตั้งคณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา โดยมีเจ้าหน้าที่พิจารณาเสนอแนวทางการวางพื้นฐาน เพื่อปฏิรูปการศึกษาทั้งในระบบการศึกษานอกโรงเรียน และลักษณะอื่น ๆ ให้เหมาะสมกับกาลสมัย เพื่อให้สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งคณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษาได้พิจารณาเรื่องที่เกิดรัฐมนตรีมอบหมายแล้ว ได้นำเสนอ ๗ ข้อ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ในวันที่ 4 ธันวาคม 2517 เพื่อนำเสนอคณะรัฐมนตรี โดยเสนอให้คณะรัฐมนตรีมีมติให้กระทรวงศึกษาธิการ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามแนวเสนอนี้ ของคณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา ในส่วนที่ปฏิบัติได้เลย เช่น เรื่องการปรับปรุงหลักสูตร และวิธีการวัดผล เมื่อคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบตามที่คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาเสนอกระทรวงศึกษาธิการ จึงได้ดำเนินการปรับปรุงหลักสูตร¹⁶ โดยการกำหนดให้การเรียนการสอนในปีการศึกษา 2518 กำหนดให้เรียนหมวดวิชาพลานามัย เป็นวิชาบังคับ 4 หน่วย วิชาเลือก 12 หน่วย (ครุฑละเอียดภาคผนวก)

เนื่องจากหลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ฉบับปี พ.ศ. 2518 เป็นหลักสูตรภาควิชาบังคับที่จะต้องจัดให้มีการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้งสายสามัญและสายอาชีพทุกโรงเรียนเป็นปีแรก ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะเลือกวิจัย เรื่อง "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 12" เพื่อศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรฯ เพื่อแก้ไขปัญหาและปรับปรุง

16

รายงานคณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อการปฏิรูปการศึกษา "การศึกษาเพื่อชีวิตและสังคม" โรงพิมพ์ศูนย์การทหารราบ, หน้า 1-2.

การเรียนการสอนวิชาพลานามัย รวบรวมข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่อาจจะเป็นประโยชน์ และเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตร ให้มีประสิทธิภาพและบรรลุผลตามเป้าหมาย ในการจัดการศึกษา

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัญหาของครูพลานามัยในการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ.2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 12

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคของครูพลานามัยในการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ.2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 12 โดยมีขอบเขตของปัญหา 5 ข้อ คือ

1. ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรฯ
2. จุดประสงค์ของหลักสูตรฯ
3. เนื้อหาวิชา
4. อุปกรณ์การสอนและสิ่งอำนวยความสะดวก
5. การวัดและประเมินผล

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยถือว่า การตอบแบบสอบถามของครูพลานามัยในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 12 ให้คำตอบที่เชื่อถือได้และตรงกับความเป็นจริง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคของครูพลานามัยในการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ฉบับปี พ.ศ.2518 เพื่อผู้บริหารการศึกษา ผู้บริหารโรงเรียน ครูพลานามัย จะได้ปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง และคณะกรรมการปรับปรุงหลักสูตร จะได้นำไปปรับปรุงหลักสูตรให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางในทางการศึกษาค้นคว้า และวิจัยเพิ่มเติมในโอกาสต่อไป

คำจำกัดความ

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง โรงเรียนรัฐบาลสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 12 ที่จัดสอนถึงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ครูพลานามัย หมายถึง ครูทำหน้าที่สอนวิชาพลศึกษา หรือ สุขศึกษา

หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย หมายถึง หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยที่กำหนดให้สอนทั้งวิชาพลศึกษาและสุขศึกษา ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งคณะกรรมการยกร่างหลักสูตรจัดทำขึ้น และประกาศใช้ในปีการศึกษา 2518

จุดประสงค์ของหลักสูตรฯ หมายถึง จุดประสงค์ที่เขียนไว้ในหลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ซึ่งเป็นหลักสูตรประกอบมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518

เนื้อหาวิชา

หมายถึง รายวิชาและเนื้อหาที่ระบุไว้ในหลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ฉบับปี พ.ศ.2518

การวัดและประเมินผล

หมายถึง การใช้ระเบียบวิธีวัดผลวิชาพลานามัย ตามเอกสารชี้แจงการวัดผล ควบคู่กับหลักสูตร-
ประโยชน์ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ.2518

เขตการศึกษา 12

หมายถึง การแบ่งเขตการศึกษาของกระทรวง
ศึกษาธิการ ซึ่งมีจังหวัด ละเซียงเทรา ปราจีน-
บุรี นครนายก ชลบุรี ระยอง จันทบุรี และ
ตราด